

Σὲ λόφους, σὲ βράχους,
ὕμνετε προμάχους
Πατρίδος κοινῆς.

Καμμία φοβέρα
σκληρῆς πέτρα πέτρα,
καὶ δούλος κανεῖς.

Ὡ γῆ μας πατρίδα,
ὡ νέων Ἡρῶα,
καὶ πόνον ἐδάφη.

Ἐν μέσῳ παιάνων
κ' ἄρχαίων τῶν ἄντων
ταράσσονται τάφοι.

Γ'.

Π. — Φιο ἀξετε σὲ μνήματα παιδιῶν νεοκαρμμένα
πῶς ἤφαρι: τὰ Γιάννινα τὰ κομοξακουσιμένα,
μὰ δέντους ἦταν γραφτὸ
τὸ τρῶπαιο τὸ ζηλευτὸ
κ' ἔκεινα τὰ τῶδου
καὶ τὰ τὸ κλαίδουτν.

Μὲ τὴν καμπάνα ποῦ κτυπᾷ
πετάξτε ἔξω χαρωπὰ
νέων ἠρώων πνεύματα.

Φωνάξτε κ' ἐδῶ κ' ἔκει
ἴσῃν Πάργα τὴν ἱστορικὴ
πῶς ἤφαρι τὰ Στρατεύματα.

Ἀνάσαν βαθεῖα βαθεῖα
τὰ πονεμμένα στῆθη,
πῶς ἤφαρι τὴν Παραμυθία
δὲν εἶναι παραμυθί.

Ἐτόνωσε μὴ κὴρη
κάθε κορμὶ κυρτὸ,
καὶ Σέρβοι σπαθοφόροι
χόρεψαν τὸν συρτὸ.

Μ' ἑμᾶς ὁ κόσμος ὅλος
εἶδε χαρᾶς ἡμέρα...
ἐβρόντησε κ' ὁ Στόλος
ἀπὸ τὸν Μουῦδρο πέτρα.

Βοη κατορθωμάτων
καὶ παφλασμός κυμάτων,
ποῦ νόμιζες πῶς ἦτο πελάγιος φθὴ
ἴσοι Στόλου τὰ καμάρια, ἴσῃς Ὑδρας τὸ παιδί.

Ἄθλους τοῦ πανμνήτου
θαλασσινοῦ μας ψάλλο,
ποῦ τρῶπαια ξεθάβει.

Καὶ βλέπω τὴν ψυχὴ του,
ποῦναι τὸ πῶ μεγάλο
καὶ δυνατὸ καράβι.

Ἀνάστασις Ἐλευθερίας
σὲ μνήματα παλληκαριᾶς,
κ' ἄς ἐρχονται λεβέντηδες γιὰ τὰ προσκυῖναι,
κ' ἴσοι τὰ στεφανώνουν στεφανωμένοι νῆναι.

Συνέδριον Ἀλβανικὸν πολὺ διασκεδαστικόν.

Ἀλβανικὸν Συνέδριον ἔγινε τὸ Τριεστὶ
καὶ μόνον ὁ Σκενδέρπης σὲ τοῦτο δὲν παρέστη.
Ἀλβανικὸν Συνέδριον σημαντικῆς ἐννοίας
περὶ συστάσεως μᾶς μεγάλης Ἀλβανίας.

Ἦταν ἓνας Κολονέλος
κ' ἓνας Ἰταλὸς φρατέλος,
δὴδ μαγάραι, δὴδ Μαγάραι,
καὶ πέντ' ἔξη Σκιπετάραι.

Κι' ὁ φρατέλος γιὰ πρωτεία ἤπαστηκε μὲ τὸ Μαγάρω,
μὰ φορτώθηκε κ' ἔκεινος εἰς τὸν Ἰταλὸ τὸν κάρω,
κ' ἔγινε κανυᾶς σπουδαῖος τὰ πρωτεία ποδὸς θὰ λάχη,
καὶ γιὰ πλάταικα μ' ἔλυσαν Ἀρβανίταις μὲ σελᾶχι.

Καὶ σ' τὰ σχέδια τῶν φίλων ἔγινε κακὴ χαλάστρα
κ' ἄρχισαν ἐκεῖ φαγοῦραι,
καὶ μὲς σ' ἄντερα γουργούραι
ἐνοιοθᾶν οἱ Σκιπετάραι, ποῦλαμπαν ἀπὸ τὴν πάστρα.

Καὶ θυμωμένοι σφόδρα
ζητοῦσαν μὲ φοβέρα
τὰ Γιάννινα, τὴν Σκόδρα,
καὶ τὴν κακὴ τῶν μέρα.

Οἱ φίλοι Σκιπετάραι
κτυποῦνε τὸ ποδάρι,
καὶ θέλουσιν κ' Ἡγεμόνα,
ποῦ νᾶχη καὶ Κορῶνα.

Κι' ἀρπάξουνε μὴ κλάρα,
καὶ μὴ μεγάλη λήρα,
ποῦναι γεμάτη λέρα,
τὴν κάνουνε παντέρρα.

Κι' ἦταν κ' ἓνας, ποῦχε μούσι,
καὶ τὸ στρόνουσ' ὅτ' οὐμοποῦσι,
κ' Ἀρβανίταις παινέμενοι καὶ κινῶντες Σκιπετάραι
τρῶνε παστρουμά, καὶ τρίβουν ψίγα ψίγα τὸ σκορδάρι.

Καὶ χορεύουνε καγκέλι,
κ' Ἀρβανίτη κράτος τέλει,
καὶ μεθοῦνε καὶ φρατέλοι,
καὶ μεθοῦνε καὶ Μαγάραι,
καὶ πλατασκοῦλογοὶ γλάροι.

Καὶ φωνάζουν μ' ἓνα στόμα
πῶς κ' ὁ Περικλῆς ἀκόμα
τῆς Ἀθήνας ὁ κλεινός,
ποῦ παρ' ὅλων ἐξυμνεῖτο,
ἄλλο τίποτε δὲν ἦτο,
παρὰ Λιάπηξ Ἀλβανός.

Τὸ Συνέδριον φωνάζει πῶς ἐν οὐ παικτικὸς δὲν παίζει,
καὶ γελᾷ τὸ μακαρόνι,
καὶ σ' τὸ τέλος τὸ τραπέζι
ὁ Μαγάρως τὸ πληρόνι.

Ἄλλὰ σὰν εἶδαν τὰ παιδιὰ τοῦ πάλαι Καστριώτη
πῶς τέλειωσ' εἶσι κουτουροῦ κ' αὐτὸ τὸ φαγοκότι,
ἔφασαν τὸ Συνέδριον μὲ πόνο καὶ μὲ λύπη,
κ' ἤκουσθη λέγουσα τραγῆ
πρὸς τὸ Συνέδριον φωνή:
φράσκελο ποῦ σου λειπεῖ.